

Concurs de relats escolars Carlin 2024-2025: els guanyadors

CARLIN®
HIPERPAPELERIAVÍCTOR BORONAT COLMENAR
8 ANYS

L'aventura de tornar a l'escola

Hi havia una vegada un nen que es deia Víctor i estava trist perquè ja havia de tornar a l'escola. Estava preparant l'estoig quan de sobte el regle, la goma i el llapis van saltar i li van dir: "Hola!"

El Víctor, molt sorprès, va dir:

–Parleu?

–Sí! Som màgics! –li van respondre.

–I com us dieu?

El regle va dir: "Jo soc l'Esteve". "Jo em dic Canòlich", va dir la goma. I el llapis va dir: "Jo soc el Liam".

El Víctor es va quedar molt estranyat, però van començar a parlar i de seguida es van fer amics, així que van quedar d'anar junts al roc d'Ordino per fer una excursió que a tots agradava.

Quan portaven mitja hora caminant, de sobte van trobar una moneda molt antiga i al costat una nota que deia: "Si aproveu les 8 proves se us concediran els vostres desigs".

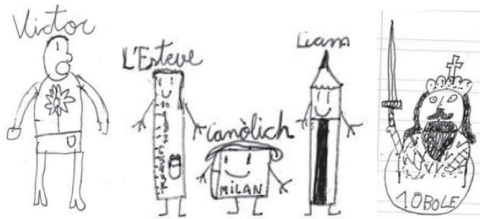
I també hi havia un nom: Ordino, Casa Areny-Plandolit.

El Liam, apassionat de la tecnologia, va treure el mòbil i va buscar què era aquella moneda i va trobar que era de Carlemany, el fundador d'Andorra i era, 1 òbol.

Es van quedar molt intrigats i es van dirigir al museu Casa

Areny-Plandolit. La Canòlich els va explicar que va ser una casa senyorial del 1613 i l'Esteve no parava d'agafar notes al seu bloc. Quan van arribar, van trobar una nota al pany que posava: "La Massana: Museu del Còmic".

I el Liam va comprar les entrades per internet. Quan van entrar al museu, l'Esteve va trobar un còmic molt antic i el Víctor, que li encanten els còmics,

va començar a llegir-lo fins que va trobar una nota que deia: "Encamp: Casa Cristo".

Van anar-hi i van entrar a visitar la casa. En un dormitori van veure un quadre amb una nota al darrere que el Víctor va llegir: "Canillo: Santuari de Meritxell". I tots, molt emocionats, van anar cap allà!

Van entrar i es van asseure a un banc on va descobrir una nova nota que el Víctor els va llegir: "Escaldes: Sant Pere Màrtir". Pel camí els va explicar que abans hi havia una altra església, però en fer la carretera la van enderrocar i van fer la que hi ha ara.

Hi van entrar i el Liam va trobar una Bíblia molt antiga i a la primera pàgina una nota que deia: "Andorra la Vella: Casa de la Vall", i tot decidits van anar-hi.

Al cartell d'informació, al darrere, hi van trobar una altra nota: "Andorra la Vella: Església de Santa Coloma". Pel camí l'Esteve els va explicar que era una de les esglésies més antigues d'Andorra, del segle VIII.

Llavors, quan van visitar-la, a un mural molt antic van veure una nota que deia: "Sant Julià: Església de Canòlich". Hi van anar i en entrar-hi van trobar la moneda amb una caps amb pols i una nota que deia: "Tireu la pols de sobre la moneda."

Ho van fer i de sobte va aparèixer el fantasma de Carlemany!!! Tots van quedar bocabadats i ell va dir: "Com que heu superat totes les proves us dono una moneda a cadascú i quan li dieu el vostre desig se us concedirà". L'Esteve va demanar descobrir nous llocs amb els seus amics; la Canòlich, obrir una galeria d'art a Andorra; el Liam, fer un videojoc molt divertit; i el Víctor, aprendre molt i treure molt bones notes.

L'endemà el Víctor va començar l'escola molt content, i com als seus amics, se li van complir els seus desitjos i van fer moltes aventures junts.

CARLA FONT PASCUET
12 ANYS

Puja a Andorra

Hi havia una vegada tres amics molt amics (l'Esteve, la Canòlich i en Liam). Des de ben petits ho feien tot junts. Un dia a l'escola, a l'hora del pati, van veure un cartell que hi ficava: "DIA 15 D'ABRIL, ESCALA A ANDORRA".

Tots tres es van il·lusionar molt perquè el premi era un munt de material escolar! De seguida s'hi van inscriure i van començar a quedar als matins per anar a entrenar i intentar ser els millors. Els seus pares els motivaven i els explicaven que tenien possibilitats de guanyar.

El pare de l'Esteve era un entès en el tema i opinava que el seu fill era un crac! Sovint comentava que el nen ho portava a la sang.

L'endemà van agafar el bus i se'n van anar a la via ferrada de Santa Coloma. Allà van passar el dia pujant pels ferros. Quan va començar a fosquejar, en Liam va trepitjar una mala pedra i es va torçar el turmell. L'Esteve i la Canòlich es van posar molt tristos perquè sense en Liam ja no hi havia possibilitat, ja no podrien participar. Què farien ara?

Es van autoenfadar, es van discutir, van plorar, van cridar, van pensar i... de cop i volta, en Liam va tenir una idea i els hi va dir: demà a la sortida de l'escola aquí us espero!

A en Liam li encanta crear els seus propis dispositius elec-

trònics, i per això es va passar la nit dissenyant i creant una turmellera electrònica, és a dir, una turmellera que quan prems un botó es congela una mica d'aigua i es torna gel. D'aquesta manera el dolor desapareix una mica i el turmell es desinflama. En Liam va estar amb la superturmellera durant tres dies. Divendres, en Liam, tenia educació física al col·le, la mestra els va ensenyar noves tècniques per a l'escalada. Els tres amics i la resta de companys de classe estaven molt atents i nerviosos al mateix temps, solament quedaven dos dies per al 15 d'abril. Tots tres van tornar a entrenar matí i nit, migdia i tarda a totes hores. Va arribar la data, estaven nerviosos i al mateix temps emocionats. Els hi tocava a ells, era el seu torn. BUUUMMMM van fer record d'11 minuts 4 segons. Aquella concentració es va convertir en crits i alegria.

Abans de l'entrega de premis van tenir temps de rebre felicitacions i abraçades. Sabien que havien fet un bon temps, però no tenien clar en quina posició havien quedat.

Sorpresa! Van quedar primers. L'alegria va ser màxima. L'organització els hi van entregar una motxilla plena de material escolar a cadascú.

Conte contat, aquest conte s'ha acabat!

LAURA PEREIRA ALONSO
15 ANYS

Una botiga plena de somnis

–Benvinguts treballadors. El mes de setembre dona pas, com cada any, a un nou curs ple de nervis i il·lusions. Ja sabeu tots les vostres ordres. I sense res més a dir...

–Comença l'aventura! –Criden fort i molt animats tots els presents a l'uníson.

Fa més de vint anys que visc aquest esdeveniment al Carlin. L'encarregat del Carlin sempre puja a una taula per anunciar els nous materials per als nens i nenes que comencen una nova etapa a l'escola. Quan obren la botiga el primer dia de setembre

això s'omple de mares estressades passejant amb una llista de material escolar a les mans.

–Liam, Esteve, que em sentiu?

–Sí, Canòlich! Estem a la part dels ordinadors –Crida en Liam.

–No estaràs jugant un altre cop al videojoc aquell que tant t'agrada, veritat? –Li pregunto al Liam, un llapis aficionat al món tecnològic.

Jo soc una goma d'esborrar. M'agrada molt l'art en general. Em podria passar hores mirant un quadre i dibuixant sense parar.

–Liam, demà no et podràs moure del teu lloc fins que tallin la cinta vermella. No ens podem arriscar com l'any passat, que quasi t'ensampen –li ordena l'Esteve.

–D'acord, fa tot el dia que estàs així. Et noto massa estressat –comenta en Liam.

–Nois, aquest any ha de sortir perfecte. És el vintè any des que el Carlin ens va acollir.

L'Esteve és un regle blau. És una mica... ansiós. Sempre ho ha de planejar tot perfectament mil·limetrat, si no, s'angoixa molt. També és molt curiós. Li encanta visitar cada racó d'Andorra amb el seu bloc de notes. Fins i tot esquia amb ell!

–Pel nou curs! –Crida l'encarregat tallant la famosa cinta vermella. Invitant així, encantat, els clients i somriures de cada any.

Tots quedem bocabadats a l'escenari que se'ns presenta. No hi ha ningú. No hi ha rastre de cap mare, fill o professor. Això no pot estar passant.

–Nois, on són els clients?! –exclama l'Esteve quasi plorant.

–Hem de fer alguna cosa ara mateix –murmuro als meus amics.

Pot ser que només siguem una goma, un regle i un llapis, però tenim moltes qualitats, així que tots tres ens posem a treballar. Amb l'ajuda del Liam hem pogut accedir a una pàgina web

per buscar informació i comprar el material. Amb el quadern i curiositats de l'Esteve hem conegut llocs bonics i importants d'Andorra. Jo m'he encarregat dels dissenys.

Una hora després, els rostres de la gent dels carrers mostren un gran somriure. Hem penjat xapes daurades, on sortim representats en Liam, l'Esteve i jo al roc d'Ordino, a tot aquell que portés una motxilla. Sembla que tothom s'anima i recorda que és hora d'omplir-les.

El Carlin d'Andorra triomfa un any més. A l'entorn ja s'hi senten les emocions, i sobretot la felicitat que requerim tots per tornar a l'escola!